

РЕШЕНИЕ

№ 391

гр. Бургас, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ФИЛИП СТ. РАДИНОВ

при участието на секретаря НЕДЯЛКА Й. ДИМИТРОВА
като разглежда докладваното от ФИЛИП СТ. РАДИНОВ Гражданско дело № 20222120101035 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Образувано е по предявени от М. И. В. срещу ГД „ИН“, искове за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 2958 лева, представляваща стойността на дължима компенсация за положен труд извън работно време за 136 часа за периода от 21.02.2019 г. до 16.12.2021 г., дължими по силата на служебно правоотношение между страните за длъжност „***“, ведно със законна лихва от депозиране на исковата молба в съда – 21.02.2022 г., от които сумата от 1675 лева, представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск и сумата от 1283 лева, представляваща допълнително възнаграждение за положен труд извън работно време за 46 часа, на основание чл. 179 ал. 1 ЗМВР вр. чл. 178 ал. 1 т. 3 от ЗМВР, вр. чл. 187 ал. 5 от ЗМВР /отм./.

Твърди се, че за периода от 21.02.2019 г. до 16.12.2021 г. ищецът е полагал труд по служебно правоотношение на длъжност „***“. Сочи се, че за посочения период е положил общо 136 часа извънреден труд, от които за периода от 21.02.2019 г. до 01.01.2021 г. – извънреден труд в размер на 90 часа, а за периода от 01.01.2021 г. до края на исковия период – 46 часа.

Направено е искане за уважаване на предявените искове.

Претендира се присъждането на съдебно – деловодни разноски.

В законоустановения срок по чл. 131 ал. 1 от ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, в който е застъпено становище за неоснователност на предявените искове. Твърди се, че инициатива за изплащане на допълнително положен труд е на ищецът, който е следвало с докладна записка да уведоми началника на затвора кога, за какво и по кое време се налага да положи извънреден труд. Сочи се, че по заповед на началника на затвора инструктажите не могат да продължават повече от 30 минути. Излага се, че ищецът е извършил 42 проверки, но всички са били през работно време.

Направено е искане за отхвърляне на предявените искове.

Претендира се присъждането на съдебно – деловодни разноски.

В съдебното заседание, чрез процесуалния си представител, ищецът поддържа исковете. Допуснато е **изменение на претенцията**, като размерът е намален от 2958 лева за 136 часа на **1989,40 лева за 103 часа**. Депозирана е писмена защита от 06.02.2023 г.

В съдебното заседание, чрез процесуалния си представител, ответникът поддържа отговора на исковата молба.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото, съдът приема за установено следното **от фактическа страна**:

Страните по делото не спорят, че в периода от 21.02.2019 г. до 16.12.2021 г., ищецът е работил за ответника по служебно правоотношение на длъжност „***“.

Не се спори, че правоотношението между страните е прекратено на 16.12.2021 г.

От представените по делото Заповед № 453/14.08.2014 г. на началника на затвора, Заповед № 631/28.10.2020 г. на началника на затвора, Заповед № 662/23.11.2020 г. на началника на затвора и Заповед № 528/13.09.2021 г. на началника на затвора се установява, че нормалната продължителност на работното време на ищеца е осем часа дневно при пет дневна работна седмица с начало на работното време 8,30 часа и край – 17,00 часа. Установява се, че началото на работното време на останалите служители от НОС корпуса е 8,00 часа /т. 7.2 от заповедта/. Според т. 9 от заповедта началото на инструктажите на наряда започват петнадесет минути преди началото на работното време, определено в тази заповед, за конкретното работно място. С последващите заповеди от 2020 г. и 2021 г. това време е намалено на десет минути /т. 6 от двете заповеди/.

Не се спори между страните, че съобразно длъжностната характеристика на ищеца, същият е следвало да извършва поне една проверка и поне три инструктажа на месец.

От неоспореното от страните заключение на вещото лице по възложената съдебно-икономическа експертиза се установява, че за периода от 21.02.2019 г. до 16.12.2021 г. ищецът е извършил 94 инструктажа и 42 проверки, които не са отчитани, заплащани или компенсирани с отпуск. Установява се, че за периода от 21.02.2019 г. до 16.12.2021 г. възнаграждението на ищеца за извънреден труд при условие, че инструктажите/проверките са с времетраене един час и са осъществявани извън работно време възлиза на 2190,18 лева, от които за инструктажи – 1520,26 лева, а за проверки – 669,91 лева. Обезщетението за неползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 2020 г. за общо 14 дни, възлиза на 1989,40 лева. От поставения от ответника въпрос към експертизата се установи, че от извършените 43 проверки, 39 са в работно време, една /от 19.03.2019 г./ е извършена в периода от 8,00 до 9,30 часа и за две – не е посочено начало и край.

Въз основа на изложената фактическа обстановка и съобразявайки становището на страните, съдът достига до следните **правни изводи**:

Предявени от ищеца са искове с правно основание на основание чл. 179 ал. 1 ЗМВР вр. чл. 178 ал. 1 т. 3 от ЗМВР, вр. чл. 187 ал. 5 от ЗМВР /отм./.

Между страните не се спори, а това се установява и от представените от ответника писмени доказателства, че през процесния период страните са били в служебно правоотношение, по силата на което ищецът е полагал труд на посочената в исковата молба длъжност на ненормиран работен ден. Страните не спорят, че през процесния период ищецът е изпълнявал дежурства по график.

Не се спори, че правоотношението между страните е прекратено на 16.12.2021 г.

Съгласно разпоредбата на чл. 176 от ЗМВР, към която препраща чл. 19 ал. 2 ЗИНЗС, брутно месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно и допълнителни такива, а в чл. 178 ал. 1, т. 3 и чл. 179, ал. 1, предл. второ е посочено, че към

основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни такива за извънреден и за нощен труд. Според чл. 187 ал. 5 от ЗМВР /отм./ работата извън редовното работно време се компенсира със: допълнителен платен годишен отпуск за работата в работни дни и с възнаграждение за извънреден труд за работата в почивни и празнични дни – за служителите на ненормиран работен ден; възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на отчетен период – за служителите, работещи на смени. Според чл. 187 ал. 7 от ЗМВР /ДВ.,бр. 85 от 2.10.2020 г./, работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с допълнително възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период. Извънредният труд се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. В чл. 16е, ал. 1, т. 3 ППЗИНЗС е посочено, че времето за инструктаж, приемане, сдаване и освобождаване от наряд или дежурство е част от отработеното време.

От гореизложеното и доколкото ищецът е работил на ненормиран работен ден следва изводът, че за периода от 21.02.2019 г. до отмяната на чл. 187 ал. 5 от ЗМВР /отм./ - на 01.01.2021 г. за положената работа извън работно време на ищеца се е дължала компенсация с допълнителен платен годишен отпуск, респ. при прекратяване на служебното му правоотношение с ответника се дължи обезщетение за неползван платен годишен отпуск. За периода от влизане в сила на чл. 187 ал. 7 от ЗМВР /ДВ.,бр. 85 от 2.10.2020 г./ - на 01.01.2021 г. до 16.12.2021 г. за положената работа извън работно време на ищеца се дължи компенсация под формата на допълнително възнаграждение за извънреден труд.

Въпреки указаната тежест на доказване ищецът не ангажира нито писмени, нито гласни доказателства за установяване на наведените в исковата молба твърдения, че при всеки един от инструктажите и проверките е полагал труд извън работно време в размер от един час. Съдът приема, че времетраенето на инструктажа/проверката е петнадесет /по заповедта от 2014 г./, респ. десет минути /по заповедите от 2020 г. и 2021 г./ преди 8,00 часа, което следва да се признае за допълнително отработено, тъй като времето за подготовка и привеждане във вид, което се твърди, че започва в 7,30 часа, не е сред дейностите, с които страната изпълнява служебните си задължения, освен това не е изброено в хипотезите на чл. 16е ал. 1 ППЗИНЗС. Освен това, от ищеца не са ангажирани доказателства установяващи, че инструктажите/проверките са продължили за времето след 8,00 часа.

По тези съображения, съдът приема, че времетраенето на инструктажите е до размера, признат от ответника – 15 минути за периода от 21.02.2019 г. до 27.10.2020 г., респ. 10 минути за периода от 28.10.2020 г. до 16.12.2021 г. Така възнаграждението на ищеца за извършени инструктажи по десет минути в рамките на 24 дни за периода от 01.01.2021 г. до 16.12.2021 г. възлиза на 76,51 лева за отработени извън работно време 240 минути, или 4 часа, изчислен на база посочените в колона девет от Приложение № 1 от неоспореното от страните заключение на вещото лице, размери на възнаграждение за този период преизчислен за десет минути. Следователно дължимото допълнително възнаграждение за извършени от ищеца в периода от 01.01.2021 г. до 16.12.2021 г. инструктажи за общо 4 часа труд извън работно време възлиза на 76,51 лева.

По отношение на извършените от ищеца проверки, от заключението на вещото лице се установи, че от общо 43 проверки, 39 са в работно време, една /от 19.03.2019 г./ е извършена в периода от 8,00 до 9,30 часа и за две – не е посочено начало и край. Следователно за тридесет и девет от проверките допълнителен платен годишен отпуск, респ. обезщетение за неползван платен годишен отпуск на ищеца не се дължи, доколкото същите са извършени в работно време, в каквато насока са и оспорванията на ответника, направени с отговора на исковата молба. По отношение на проверката извършена на 19.03.2019 г., от заключението се установи, че е продължила в периода от 8,00 до 9,30 часа, от които като осъществени извън работно време следва да се признаят 30 минути, доколкото работния ден на ищеца започва от 8,30 часа. По отношение на двете проверки, за които липсват посочени начало и край, съдът приема, че допълнително възнаграждение на ищеца не се дължи, доколкото последният не е ангажирал доказателства за това, че проверките са осъществени извън работно време, които твърдения се оспорват от ответника. Така, осъществената

проверка на 19.03.2019 г. за 30 минути следва да бъде компенсирана с допълнителен платен годишен отпуск, респ. с обезщетение за неползван платен годишен отпуск.

От заключението на вещото лице се установи, че обезщетението за неизползвания платен годишен отпуск до изменението на чл. 187 ал. 5 от ЗМВР/отм./ – на 01.01.2021 г. възлиза на 994,70 лева за некомпенсирани 50 часа извън работно време за 2019 г. и 994,70 лева за некомпенсирани 553 часа извън работно време за 2020 г. или общо 1989,40 лева. Установи се обаче, че за тези две години извършените инструктажи са продължили не повече от петнадесет минути, а проверката извън работно време е една с времетраене тридесет минути. Следователно, видно от заключението за 2019 г. и за 2020 г. са извършени 70 инструктажа, всеки от които с времетраене по петнадесет минути и една проверка с времетраене тридесет минути или общо 1080 минути, или общо 18 часа, или общо 0,75 дни/. Предвид гореописаното, общото дължимото обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 2020 г. възлиза на 189,46 лева, изчислено при средно дневно брутно трудово възнаграждение от 142,10 лева.

Изложеното по - горе, налага извода за основателност на претенцията, която следва да бъде уважена, респ. ищецът следва да бъде компенсиран до общо установения размер от 265,97 лева за 22,30 часа труд извън работно време /76,51+189,46 лева, съответно за 4 часа+0,30 часа+18 часа/, като за разликата над уважения размер до предявения от 1989,40 лева за 103 часа труд извън работно време /след изменението на претенцията/ е не основателна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото и на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищеца се се полагат съдебно – деловодни разноски, съразмерно на уважената част от претенцията. Доколкото обаче не са представени доказателства за сторени разноски, то такива не следва да бъдат присъждани на ищеца.

На основание чл. 78 ал. 3 от ГПК в полза на ответника се полага направените по делото съдебно-деловодни разноски, съразмерно на отхвърлената част от претенцията. По делото ответникът е представляван от юриконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер от 100 лева, на основание чл. 25 от Наредба за заплащането на правната помощ. С оглед това, съразмерно на отхвърлената част, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 86,60 лева за юриконсултско възнаграждение.

Предвид обстоятелството, че ищецът е освободен от заплащане на държавна такса и разноски по делото, на осн. чл. 78 ал. 6 от ГПК ответникът следва да заплати, съразмерно на уважената част от претенцията по сметка на РС - Бургас дължимата държавна такса за разглеждането на исковете в размер от 15,80 лева, както и платеното от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице - 13,40 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ГД „ИН“ с адрес: гр. Бургас, пл. „Жени Патева“ № 1, ет. 3 да заплати на М. И. В., ЕГН *****, с адрес гр. Б., ***, сумата от 265,97 лева /двеста шестдесет и пет лева и деветдесет и седем стотинки/, представляваща стойността на дължима компенсация за положен труд извън работно време за общо 22,30 часа за периода от 21.02.2019 г. до 16.12.2021 г., дължими по силата на служебно правоотношение между страните за длъжност „***“, ведно със законна лихва от депозиране на исквата молба в съда – 21.02.2022 г., от които сумата от 189,46 лева, представляваща обезщетение за неползван платен годишен отпуск за 2019 г. и 2020 г. и сумата от 76,51 лева, представляваща допълнително възнаграждение за положен труд извън работно време за 4 часа, КАТО ОТХВЪРЛЯ за разликата над уважената част от 265,97 лева до предявената от 1989,40 лева за 103 часа, на основание чл. 179 ал. 1 ЗМВР вр. чл. 178 ал. 1 т. 3 от ЗМВР, вр. чл. 187 ал. 5 от ЗМВР /отм./.

ОСЪЖДА М. И. В., ЕГН *****, с адрес гр. Б., *** да заплати на ГД „ИН“ с

адрес: гр. Бургас, пл. „Жени Патева“ № 1, ет. 3 сумата от 86,60 лева /осемдесет и шест лева и шестдесет стотинки/, представляваща юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78 ал. 3 от ГПК.

ОСЪЖДА ОД „МВР“ - Бургас с адрес: гр. Бургас, ул. „Христо Ботев“ № 46 да заплати по сметка на РС – Бургас сумата от 29,20 лева /двадесет и девет лева и двадесет стотинки/, на основание чл. 78 ал. 6 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския окръжен съд в двуседмичен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____